

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales,
historici, physici, mathematici, denique ad politioem litteraturam
pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam
transscripti summo labore, cura, ac fide

Plutarchus

Francoforti ad Mœn, M.D.LXXXII

In lib. de oraculorum defectu

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-289](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-289)

est integrū. & quid est μεσοπολις. In 45. pro μυλαέων lege meo periculo μυλασείων. Sed profectò satis fœdatur videtur 49. quæstio. Ego Zepatum istum Bitynorum accipio regem, & Thracæ putò Chalcedonijs auxilio fuisse. Res estò exposita omnium iudicio.

IN LIB. DE ORACVLO-
rum defectu.

512. 24. Apud Deum.] ὅτι τῷ θεῷ. Aldus δεῦ. quod nihil est. Hic liber in manuscripto non inerat. eiusq; me quod facile obseruabit lector, mirificè torsit qualis qualis inter conuertendum etiam emendatio. neque dissimulo me Turnebiana lucubratione quâ confirmatum quâ instructum. Certè tamen non omnia ei debentur, quæ nos procudimus. quod eruditus lector facile sentiet. Oraculi primus versus stabit, si pro ἦν γῆς, legas: ἐστὶν γῆς, aut λῶ γαῖης.

513. 8. Quod probabile fit.] ἕτερον τῷ περαγ. Turnebus pro ἕτερον legendum putabat ὕσερον. & suprâ quinq; versibus, καὶ τῷ πλείονα, non τὸ. ego nihil conuellere ausim. & τὸ videtur melius, quàm alterum, coherere. Sed certè quod sequebatur γελοῖον ἀφένθη, ridiculo errori librarij debebatur. itaque φάνθη aut φήθη repositu est opus.

513. 23. Sanè vos quoq;.] Scribendum. Καί τοι καὶ ὑμῖν, legebatur ἡμῖν. Sed dubium non est, quin Grammaticos compellet Cleombrotus, quorum ars nulla erit. Si non ex minimis saepe de maximis iudicium & coniectura fiant. Μοι δφέλλεδρ lege pro συμβάλλεδαι. ac rursum pro ὠφέλλεδαι. & non τῶτο, verum τὸ. Emendationis nostræ ratio (quod ante nos publicauit Turnebus) constat ex verbis Homeri Odys. γ. 367. quæ adscripti, & ab Eustathio ita, vt hic, exponuntur.

Ἐμὶ ἐνθα χεῖρός μοι ὠφέλλεσαι. ἔπι νεόν γε

Ὀυδὶ ὀλίγον. —

Mentio ξυρῆ est Iliad. κ. 173. Noctem δολῶ inuenies cùm alibi

tum ibidem. 394. Sed ἐμφόεδα scriptum est perperam pro ἐμφόεδε. quod & Turnebus monuit. Sequentia ita sunt dispu- cta in Græco, vt non quiuis fuerit se extricaturus facile autem castigabuntur è versionibus.

514. 1. Aliud ergo quærendum est.] ὡς ἄλλο π λαγόν-των. non nescio hoc Atticè dici, pro λεγέτωσαν, vt μετρίων apud Platonem, πινόντων apud Poetam, & alia sexcenta. Sed non coheret cum βυλόμεθα, & ab utroq; discrepat ποίωσι. for- tasse legendum βύλωναι & ποιέιν. Sensus est hoc argumenti è paruis indicijs non debere statui de rebus magnis, nihil valere: alijs rationibus refellendos Ammonis sacerdotes, qui annos sub- inde decretere dicant. Post τὴν μόνον τῶτον.] lege μόνον. qua- ritur enim iam cur omnibus sideribus suos motus seruantibus, solus sol cursum non teneat: sed celerius iam quam ante suum spaciū conficiat. Μοχ μέτρον ἐλάϊν τὴν scribendum, pro μέ-τρον ἐλάϊν τὴν. audacter fortassis pronuncio, quando ne Tur- nebus quidem videtur à priore scriptura discessisse. Ego autem nullum sensum in ea video, & δεῖδαι cum μέτρον construi non potest: sed cum ἐλεγχόντων congruit, quod verbum porro da- tiuum instrumenti requirit. Hoc dicit: Non opus esse vt Am- monis sacerdotes olei sui mensura obseruent qua fiant in celo: esse ea euidentiora multo, quam ista vt obseruandi ratione in- digeant. τὰ δ' ἄλλα.] hæc verba si non sint (esse autem con- tenderim) mutila, hoc volunt, mutuo & vicissim Solem à Lu- na, Lunam à Sole obscurari, sunt q; accipienda vt concise & quasi κατ' ἀποσιώπησιν ob indignationem propter absurdi- tatem opinionis prolata.

515. 8. * Oportebat Ammonij.] εἰ δὲ τοῖς Ἄμμ. Hoc mo- do, inquit, Ammonij, non annorum ficticio decremento, debue- rant rationem reddere cur hodie minus olei conflagraret, atq; flamma absumsit olim. Asteriscum curauit signandum, quia a- liquot verba excidisse apparet. aut fortassis tantum ὅτως οὖν, vt παρ' ἐν ante λεεαδία.

515. 28. Vtrūq; tunc consuluit.] Ἀμφιάρεω, ἀπειρεσθῆν. [Fædum est hîc mendum, sensu, quod & Turnebo placuit, non ita obscuro. Nomen eius, qui consuluerit vtrung, oraculū, excidit. eum fuisse à Mardonio aut Xerxe aliquē missum, nō videtur esse in operto. vt fortassis sic sit legendum Ἀμφιάρεω. Ἀπειρεσθῆν (forma passiuā verbum significare actiue, vsitatisi mū esse politis scriptorib. eruditi norunt) μὲν ὡς εἰοικεν ἀφοτέρων ὁ Μαρδόνιος. ὁ μὲν οὖν τῷ ἐν λεβηδίᾳ μαρτείνω πρ. φων. Ἀιχρ. τὸν πρὸς τὸς βαρβάρους χρισμὸν ἐξ ὧς ἐμυθ. ξ. ὀσίων. (Sic enim pro ἀγίων doctē restituit ex fine libri & nona questione Græca autoris Turnebus. atq; addere libuit eorundē ὀσίων valde esse euidētem mentionem in lib. de Iside & Osiride pagina Basiliensi 340.) τῶν παρόντων ἐκείνων. ὡς τῷ ἐνθ. λέγοντι (aut σημαίνοντι) ὅτι τοῖς βαρβάροις, &c. Ita vtcung, cohererent. Ego in medio relinquo. Nihil annotaui de ijs, quæ in sequētibus partim falsa, & erant nō pauca, emendate scribi possunt. si quis nostram sequatur versionem.

518. 27. Sola Megarenf.] ὅσους ἡ μεγαρέων. Sic & Aldus impresserat ὅσων. Sed librarius calligraphia aut tachygraphia compendio non satis attendens ὅσων expresserat, ὅσων. erat vtrobiq; Πλαλαίεας, quod ferri vtcung, potest, scribēdum potius Πλαλαίως. Mox ἀκριβῶς παράχοιμι τῆς εὐρεσιλογίας.] Suspecta mihi est vox παράχοιμι. equidem ei plus satis orationis suppeditare possim, Turnebus: nescio quid secutus. εὐρεσιλογία quid sit, docui in Plutarchi de poetis audiendis libellum quadam annotans. Mihi videtur hoc dixisse Ammonius, hoc sibi commentum admodum probari. Sed & sequentia ἐπιχρῆν τε, menda non carent. Infra vbi asteriscum alleui 519. 32. ante χαλαμυγνὺς decessisse vnum atque alterum vocabula, vel structura immutatio argumento est. Hoc quoque annotandum duxi, vbi legitur mox ὁ νῦν ὕλλω κὶ φῦσιν χαλῶσιν, apud Eusebiū, qui hunc locum nominatim hoc ex libro adducit libro ἐναγγ. περὶ παρασχ. ε. pa. 109. legi κὶ ὕλλω χαλῶσιν. quod malo.

vt &

vt & μάγων τῶν περὶ. Catera lector diligens conferat. adhibitoq; iudicio, & nostrae versionis filo hunc locum corrigat.

520. 16. Genios multos ac bonos.] δαίμονας πολλὰς καὶ καλοὺς. Ex Eusebio didici hic lacunam esse, qua complanari possit. Eius igitur appono lectionem. haud dubie genuinam. εἶτα δαίμονας, εἶτα ἡρώας, τὸ δ' ὅτι πᾶσιν, ἀνθρώπων. ἐξ ὧν εἰς ποιεῖν τῶν μέλαθρον, Ἐμὲν χυσοῦ γένος εἰς δαίμονας πολλὰς καὶ καλοὺς, τῶν δὲ ἡμιθέων εἰς ἡρώας ἀποκριθέντων. quod aliquāto post legitur ἀναλυόμενος, non fero. malim ἀναδυόμενος. nihilo insolentiore structura.

520. 40. Longius ne Pindarus quidem.] πλέον δὲ ἐδδ. πίνδ. haec in impressis sunt, diuulsa voce ἐδδ. πλέον ἢ ἔ, πίνδαρος δὲ. neq; acquieui hic vel cōiectura illustri, vel Turnebi etiā, quanquam summa apud me autoritatis versioni: sed ἡς etiam, qua habet scholiastes in Apollonij Alexandrini ἀργοναυτικῶν β. annot. 23. qua huc pertinent. Cui loco asteriscum deinde appinxit, is corruptior est, quam ex coniectura restitui vt posse videatur. idem Turnebus homo multo quam ego vnquam sperem me fieri posse doctior sensit. Cuius probō σοχασμὸν, vt pro ὅτι τὸς ὑπερ. legatur ἐπ' ἐνιαυτὸς ὑπερβάλλοντα. Ὁ δ' ἐνιαυτὸς, &c. nam περὶ εὐχῶν pro Aldino περὶ εὐχῶν iam tum noster codex habebat. Reliqua ex Eusebio rursum corrige.

521. 39. Quinquies trianguli in morem adsumtus.] ταῦτα ἢ πεντάκλις τριγωνιδένια. Hic locus deprauatus est. Nā τριγωνίξιν quidē in hoc argumento est progressione (vt vocant) arithmetica instituta, cuius initium sit vnitās, ceteri deinceps ea proximū quisq; excedētes, vltimus ille de quo agitur numerus (vt haec 40.) omnium summam indagare. At summa huius trigoni est 820 cuius quincuplū 4100. non 9720. Iam neq; proportione aliqua nobili ad fines hi numeri sunt: neq; quinta pars ē 9720. vt pote 1944. vel trigonus est, vel quadratus etiam. sed sextans eius aut fescuplum, quadrata sunt. Itaq; haec ratio non constat: incuria haud dubie librariorum. Ego hunc locum, &

alia quadam etiam aliorum annotavi, per ocium & numeros è professo tractans accuratius consideraturus: neq; despero de re-
stitutione. Interim amplius.

522. 24. Corpus mixtum.] μικρὸν δὲ σῶμα. Turnebus le-
git μικτὸν ὃ σῶμα, καὶ μίμημα δαιμόνων: siue μικρὸν legas, siue
μικτὸν, mihi senarius iambicus videtur adduci à Plutarcho. &
δαιμόνων lego. locus est lacer.

523. II. Vt enim inter homines.] εἰσὶ γὰρ ὡς ἐν ἀνθρώποις.
Citantur hac verba ab Eusebio. Sed ante ea citatur alia perio-
dus, quasi in ijs quæ inter hunc locum, & pagine huius versum
quartum post σέβειται comprehensa. quæ tamen altera de-
mum pagina sequitur. Hoc obiter addo, ἀγνὸς ἦσθαι apud
Hesiodum ἀ ἔργ. 125. hodie non legi, sed ἐθλὸς. Μοχ, ἐν-
διεπαρμέναι.] hanc lectionem Eusebiana διεπαρμέναι præ-
fero.

523. 23. Et conclamationes bellicæ.] μανίαι' ἀλαλατ'
ὄειν. legebatur ἄλλαι, & sic etiam apud Eusebium. Sed ante
nos Turnebus ex 7. συμποσιακῶν auctoris emendationem hanc
attulit. Verba sunt Pindari. idq; liquet etiam ex Plutarcho i.
Sympos. 5. vbi idem error hæserat. ἀλαλή confusum significat
clamorem, qualis in prælio. Eustathius vocem ἀλαλητὸς expo-
nens, ad versum 393. Iliad. ε. ἀλαλή, inquit, παρακίθηθ' ὀκεί,
ὡσπερ ἐστὶ στρατιωτικὸς ἀλαλαγμός, ὃν ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ Δω-
εῖαις, βολῶ δ' αὐτὴν πρὸς μάχης. Χρησις δὲ αὐτῆς ἐν τῷ, κλυθ' ἀλα-
λὰ πολέμου θυγάτηρ, ἐγχεῖον παρομοίον.

Ῥοῖτ. Τελείν.] Eusebius τελείναι. Sed cetera nos melius, μά-
πλω pro μάχλω restitue, sensum secutus. probatum idem Tur-
nebo pro ἀρχόμενοι & φυλάττοντες reponere ex Eusebio ἀπαρ-
χόμενοι & σφάττοντες. & pro ὑποσειόμενοι ex eodem ἀφοσιό-
μενοι, quæ vox est huius rei vernacula. Ἐνίων δὲ rectius est quàm
Eusebii lectio ἐν τοῖς δὲ. Paulo Ῥοῖτ καὶ ἔτε Αἰχουλῶ. legit Tur-
nebus ἔτος. Ego κελῶς aut ὀρθῶς vel aliquid tale putò exci-
disse.

524. 28. Tum patrimus.] *μη αὐλα δὲ. nescio quid hoc sit, si est integrum, nisi forte significat, Nonne aut hoc varium & mirum est. ut post* *δυσῶν τὴν ἰερῶν* *ponatur nota interrogationis. Huc pertinet septerij descriptio in Hellenicis, probl. XII. de alastrore quest. XXV. Paulo ante* *παρὼν ὁ συζητηθεὺς* *per parent hesin lego, post* *παρὼν* *inserto γὰρ.*

524. 40. Scelerum vitiores.] *ἐπεξίοντες, non res. quod sensus facile docet, & hoc modo sepiissime erratum est. Post, ἵνα μὴ τὸ ἐμπε. legebatur μοι perperam. versus ita videntur habuisse:*

— *κορυφαῖς ἐτέρας ἐτέρας αἰσῶσιν* *(ἀπῶσιν.*

(malim *αἰσῶσιν.)*

Μύθων, μήτε λέγειν ἀτραπὸν μίαν—

525. 24. Ex versibus Empedoclis.] *ἐπῶν τῶν ἐμπεδοκλ. Extant ij versus in lib. Plutarchi de Iside & Osfride.*

525. 39. Secum commentaretur.] *διανομμένον πρὸς αὐτόν. Aldus legit αὐτόν. quam scripturam nondum inspecto codice ego tenueram. Sed Eusebius me sententiam mutare com pulit, qui ita legit, διανομμένον, πρὸς αὐτόν ὁ φίλιππος, omisso π. ex quo apparet narrationem de morte genij esse Philippi, quod & sub finem exprimitur. apud eundem male legitur ἐυλόγων pro ἐυλόγων. de qua voce memini aliquid annotare in Paulum Plutarchi. ἢ δὴ λ.]. ἢ Eusebius non habet. Si retinemus, interrogatiua est oratio. sed μὴ malle quam ἢ legere. variant & alia quedam. ego prater mendosa nihil mutō.*

527. 20. Neq; impedire.] *μηδὲ κωλύειν. legitur vnus litera mendo κώλυσιν. ante pro ἀναλήψις ipsa oppositio vocum monet ἀναλάμψις legendum.*

528. 4. Nihil secum trahit.] *ἂδὲν σωεφέλκεται lego, non πολλά. Sed ipse etiam Turnebus legit non πολλά, quod ipse ex inciso priori huc perperam insertum puto. sed ἂδὲν, quod probō. inserto etiam copulam inter duo vocabula, que non se habent vt adiectiuum ad substantiuum, sed diuersa sunt. non enim*

omne

omne ἀνύπαρκτον, statim est ἀδύνατον, & ex philosophia notum est non idem esse falsum & impossibile. & alterum εἶναι ut abundans expūgo. Obscura sunt hæc, τὸ περιήωπικὸν τοῖς ἀναρετικαῖς, si tamen recta. puto autem locum esse inutilum. quid sint ἀναρετικὰ, paucis post lineis licet plane intelligere. deinde 37. ἀδενὲς λέγομεν, legimus pro ἀδενὲς λεγομένα. quod vitium ab oscitante ortum librario sententiam disputationis secutus sustulit Turnebus. Cui in eo quoque subscribo, quod pro θεῶν reposuit ζώων.

528. 34. In æquiores auditores.] ἐν ἐμμενέσῃς ἀκροαταῖν. forte ἀκροαταῖς. aut (abg, er) ἐμμενέσῃς ἀκροατῶν. ἢ ὀρῶ. [videtur deesse aliquid. ut πῶς ἢ καλὸν ὑμῖν quid si scriptū ἔκ ὀκνῶ? μὴ ἀρα autem etymologia non fert, sed μὴ ἀρα. infra ἡδισον ἢ Δελφῶν.] Eusebius habet πλεῖστον, quod magis probabo. Citans hac lib. περὶ παραχρῆστος, fol. 112. Πύθωνα.] rectius hoc, quam Πύθωνας, quod est apud Eusebium. Ex quo & alia corrigere licet.

529. 31. Arfalo.] Ἀρφαλον. hos Eusebius legit Ἀρφαλον, Ἀρφαλον, & Τόσιον. Mox Ἀρφαλον.

529. 33. Scirorum deorum.] σκληρὲς θεὸς. Turnebus seuos deos reddidit, perhibuitque in eorum nomen execrationes fuisse conceptas. Apud Eusebium non legitur σκληρὲς, sed σκιρὲς, quam lectionem non puto parvi pendendam. Cur eos seuos vocarent Lycij Deos, quos neglecto Saturno posthabitoque colere cœpissent? & quos ut suarum quibus alios agerent dirarum quasi executores esse vellent? sic enim accipio κατὰραν ὅτι τῶτων (τῶτων legebatur, sed Eusebiana lectio melior est, cum de omnibus agatur τοῖς περὶ τὸν Ἀρφαλον) ποιείδου. Cur popularibus suis & ducibus ab alienigena interfectis hoc tituli ponerent? Et ἀπὸ τῶ σκιρῶ cum etiam inuenerit Minerua cognomentum, mensisque apud Atticos σκιροφορέων, non puto temere hoc vocabuli hinc amouendum. Non fortasse de nihilo sit, putare eos fuisse
 γυρσεος

arbitror, Platonem nulla probabili confirmatione munitam suam sententiam proposuisse. idem legisse videtur Turnebus, quanquam diuerso sensu, qui euertere vsurpauit.

531. 38. Sibi inquit videri.] in Græco ἀὐτὸν ἐστὶν vitiosum: legi αὐτῶ. quinto post versu, sententiæ, ibidem ridiculum est δὲ αὐτῆς: quod non ita procul abest à scriptura διαβολίας, quam credo esse posse veram. certè sententiam vocabulum significare debet, quodcumq; tandem sit.

532. 18. Fieri enim sic quoq; potest.] καὶ ὅσον ἐστὶν. nulum hæc verba sensum gignūt. legerem libenter εἶόντ' ἐστὶν. ita vnica litterula subleuaret loci incommodum. Μοx ἐπειτα τῶ δεῶ.] Aldus τὸ τῶ δεῶ habet. Turnebus omisit. Videtur mihi à multitudine Deorum ad affirmandam mundorum multitudinem ratio duci. aliquot post versibus, lego ὁ μὴ κοινῶς ποῖον, ἰδίως ἐστὶν. ὁ δὲ κόσμος ἢ λέγειται κοινὸς εἶναι, ποῖος δὲ ὧς τοίνυν, &c. & precedente versu pro ἰδίως μὴ λόγος, lego ἢ μὴ λόγος, &c. non satis intelligo Turnebus quò respexerit. Meā sententiā exponam, qui melius aliquid habebit, proferat: cedam cum bona gratia. Omnia eiusdē speciei indiuidua (vt logicè loquar) habent quippiam inter se ratione formæ commune, & tamen suas ποιότητας quasdam, sua accidentia, quæ simul omnia in alio nō insint, atq; hac ratione ipsa inter se differunt: verbi gratia, omnes homines habent communem naturā, neq; tamen vllus homo prorsus cū altero idē est: vt plurima cōmunia habeat, habet tamē peculiare aliquid, quod eum ab alijs distinguat omnibus. Mundus ergo, cum ipse etiam sit qualis, etiam habere dicatur certa sua quedam accidētia, videtur ijs distingui ab alijs mundis. Logicum est hoc argumentum, quàm firmiter, non disputo. esse quidem hanc loci huius sententiam, emendationemq; verā opinor. Paulo post pro ὑπολείπομένῳ restituo ὑπολείπομενον. perspicuum. ἐχρῆσον λόγος] legebatur λόγον. Sed haud dubiè de forma materiam determināte loquitur. ἐνφορον autem Græca vox vs fit, nō video. forte παρὰφορον: aut, qua voce infrā vtitur,

φοσιδον. pro ἐν φορεᾷ potuit esse scriptum. φυσικὰς ἐχούσα] lege; non φυσικὰς. Χώρας ὑπάρχειν] videtur addendum, πῶς δ' ἔχεται aut aliquid tale. nam & Turnebus suppleuit. pro ἐφ' ἑν tertio post versu ἐφ' ἑαυ ipsa sententia reponere iubet.

537. 10. Atq; vt extorqueat.] Εἰ ἢ καὶ βιάσασθαι. Locus valde corruptus. Βιά κινέμενον, Aristotelem vi cō adactum vt fateatur inane esse. Sic interpretere oportet si, quod vix credo, rectè verba habent. Sed pro ἀπειρον τολμῆσαι quod nihil est, suspicor scriptum ab autore, ἀπορον τὸ νοῆσαι: hæc verba prope omnino absunt à recepta scriptura, & sensum hunc exhibent. Si etiam extorqueatur Aristoteli esse inane: tamen adhuc intelligi non poterit, quæ causa sit cur corpora naturalia suum quodque locum petat. Iudicent docti, qualis hæc sit mea coniectura; aut potius rectius aliquid depromant.

535. 23. Loco cohibere.] καὶ τὸν τόνον. firmitatem Turnebus. ego quid hîc τὸν & faciat, non assequor, & subtilius video posse, quàm verius defendi. τὸ πῶς si legas, consentanea disputationi instituta erit lectio. Paulo antè pro ὀνσι vi vide an legas ὄνσι, quod cur opinionem vertam, ipsa disputatio monere te potest.

536. 24. Quomodo simulacra.] ὅπως ἀγαλμάτων. forte ὅπως τὰ ἀγάλματα ταῖς ἐαυτῶν παρῶν. nisi ἀ ἐκείνων ἐπεισπασμένους, lego ἐκείνων.

538. 36. A tenuissimo & simplicissimo.] τὸ ἀπλόταλον καὶ ἀπλόσταλον. inepta me hercle lectio. forte τὸ λεπτόταλον, vt paulo antè.

539. 40. Signum est.] ὅτι σῶμα, malim σῆμα, sicut deinde vocem ἐκόν usurpauit. Nam cubo ἢ σῶμα, seu σερεδόν, per accidens, & nō οικείως tribui istam comparationem stabilitatis, è doctrina Analytica est potum. Paulo post ὀκτάεδρον τῆς αἰσῆ. lege τῆς ταύτης, alioquin nullam elicies sententiam.

540. 17. Infinitas.] ἀπειρία κέκληται, legebatur ἀπειρία. Notum est vel ex Pythagoricis systochijs meam lectionem esse verio-

veriozem. & pro $\epsilon\epsilon\delta\upsilon\nu$ reponatur $\kappa\epsilon\delta\upsilon\nu$. nihil enim tam discrepans ab infinito videtur esse atque est τὸ $\epsilon\epsilon\delta\upsilon\nu$. inane autem & infinitum cognata essent, si essent.

541. 34. Multæ autem quinque.] $\pi\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon$ συχὰ. deest aliquid. Caterum mulierem quinque fetus edere vno partu frequenter, est etiam in problematis Romanis capite secundo.

542. 26. Plenius similitudine.] $\epsilon\acute{\iota}\kappa\omicron\nu\iota$ τὸ συμβαῖνον. Locum hunc miserè sedatum Turnebus ex eo autore vnde erat desumptus, affabre restituit. sunt enim hæc è Timæo Platonis deprompta fol. Basil. 486. $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\alpha}\nu\omicron\nu$ autem, non ut habetur apud Platonem $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$, Suida secutus lexicon, qui, scripturâ serie literarum cōprobante, ait $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\alpha}\nu\omicron\nu$ esse $\pi\omicron\lambda\acute{\epsilon}\gamma\mu\alpha$ ἢ ὁ σὶ τ Θ $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\epsilon\tau\alpha$. Pollux lib. 5. c. 4. τὸ $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\alpha}\nu\omicron\nu$ cratem ad venationem adhibitum vocat, si tamē rectè legitur. pro $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ ἔχειν $\pi\omega\acute{\iota}\nu$ ὃ π , est vitiosè $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\iota\varsigma$ οἱ $\pi\omega\acute{\iota}\nu$ ἐ π . Pro $\acute{\omega}\varsigma$ ἔχειν τὸ $\pi\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\kappa\omicron\varsigma$, apud Platonem est $\acute{\omega}\pi\alpha\epsilon\rho$ $\epsilon\acute{\iota}\kappa\omicron\varsigma$ ἔχειν $\acute{\alpha}\pi\alpha\nu$, ὅταν $\acute{\alpha}\pi\eta$ πῖνὸς $\delta\epsilon\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$. In Aldino post $\epsilon\acute{\iota}\kappa\omicron\varsigma$ erat $\epsilon\upsilon\delta\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\omega\epsilon\sigma\iota\nu$, quod omisit nostra editio, cum appareat scripsisse Plutarchum $\acute{\alpha}\nu$ $\delta\epsilon\acute{\delta}\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\omega\epsilon\sigma\iota\nu$ $\pi\omega\epsilon\acute{\iota}$ $\phi\acute{\upsilon}\sigma\iota\nu$.] Calligraphia (puto) hoc $\pi\omega\epsilon\acute{\iota}$ suggestit, lego $\kappa\alpha\lambda\acute{\alpha}$. Paulo infra $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\nu$ φύλλον.] hoc nihil est. fortè φύλων, ut legisse videtur Turnebus. infra $\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omega\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$ legi. nam legebatur perineptè $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\gamma\omega\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$. fortè particula $\acute{\alpha}\nu$ etiā premissa verbo $\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omega\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$ id mendum peperit.

543. 17. Heic quoq; Academiæ.] $\kappa\epsilon\upsilon$ τῆς Λ $\kappa\alpha\theta\eta\mu\epsilon\acute{\iota}\alpha\varsigma$. Quid sim secutus, liquet. certè locus mutilatus restituetur suæ integritati, si legas $\kappa\alpha$ $\nu\lambda\acute{\alpha}\upsilon\delta\alpha$ τῆς, &c. & hanc sententiam versio Turnebi probat.

543. 37. Differre videtur animus.] $\delta\iota\omicron\kappa\epsilon\acute{\iota}$ $\psi\upsilon\chi\acute{\iota}\omega$. locus mancus. fortè $\delta\iota\omicron\kappa\epsilon\acute{\iota}$ $\psi\upsilon\chi\eta$ $\pi\omega\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\psi\upsilon\chi\acute{\iota}\omega$. Sed verba $\pi\alpha\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu\tau\iota$ $\beta\iota\omega$ $\pi\omega\epsilon\theta\sigma\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\nu$ aliquid desiderat. Versu autem altero $\epsilon\mu\pi\omega\iota\upsilon\sigma\iota$ omnino legendum erit, non $\delta\eta\pi\omega\iota\upsilon\sigma\iota\nu$.

544. 30. Sicut enim Sol.] $\kappa\lambda\acute{\epsilon}\tau\eta\omicron\nu\tau$ Θ . $\acute{\omega}\pi\alpha\epsilon\rho$. Que in medio

interiecta sunt horum verba, non sunt Plutarchi, sed lectoris: qui cum sibi summam eorum, quae hic disputantur, annotasset, σημείωσις illa librariorum incuria, quod non est infrequens, in textum irrepsit. itaq; ergo totum isthuc expungito.

545. 5. De Arna datum.] $\alpha\epsilon\epsilon\delta$ $\text{A}^{\nu}\nu\text{s}$. Sic legendum, non $\text{A}^{\nu}\nu\text{s}$. Est autem Arna Thessalia vrbs, colonia $\text{B}\omega\tau\omicron\tau\omicron\upsilon\eta$, de qua oraculum:

$\text{A}^{\nu}\nu\eta$ $\chi\eta\sigma\epsilon\upsilon\sigma\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota$ $\text{B}\omicron\iota\acute{\omega}\tau\iota\omicron\nu$ $\alpha\upsilon\delta\epsilon\alpha$.

Eustathius in principiū $\text{B}\omega\tau\omicron\iota\epsilon$ Homeri, & Stephanus in $\text{A}^{\nu}\nu\eta$, ibiq; nos plura. forte ex eo oraculo est, id quod hic Plutarchus citat. Simile est in oraculo Delphico Lydis dato apud Herodot. $\kappa\lambda\epsilon\iota\sigma\iota$. η $\kappa\omega\phi\delta$ $\xi\upsilon\nu\eta\mu\iota$, η δ $\phi\omega\nu\epsilon\upsilon\eta\tau$ $\alpha\lambda\omicron\upsilon\omega$. Meminit B. Tertullianus de Oratione.

545. 21. Optimus is est.] $\text{M}\acute{\alpha}\nu\tau\iota\varsigma$ $\delta\epsilon\iota\varsigma$. Tullius aliter reddidit, si quis cum malit audire:

Bene qui conijciat, vatem hunc perhibebo optimum.

Noster cum sequentibus melius coherere videbat ur.

546. II. Hæc est enim illa Heracliti.] $\alpha\upsilon\tau\eta$ $\gamma\delta$ $\xi\eta\sigma\acute{\alpha}$ $\psi\upsilon\chi\eta$. Talis, inquit, est ea anima, quam siccam Heraclitus vocat, & prestantissimam dicit. Planè ita locutus est in Romulo, $\alpha\pi\omicron\delta\epsilon\omega\sigma\iota\nu$ $\tau\text{r}\alpha\kappa\tau\acute{\alpha}\varsigma$. $\alpha\upsilon\tau\eta$ $\psi\upsilon\chi\eta$ $\xi\eta\sigma\acute{\alpha}$ $\delta\epsilon\iota\varsigma\eta$ $\kappa\alpha\theta'$ $\eta\sigma\acute{\alpha}\kappa\lambda\epsilon\iota\omicron\nu$. Heracliti nempe fuit sententia, animã siccam esse optimam. Itaq; hic quidem Turnebo minimè assentior, qui Galeni locum citãs in quo deprauatè $\alpha\upsilon\tau\eta$ pro $\alpha\upsilon\tau\eta$ scriptum est, in dubium vocat nostram lectionem, & è Galeno putat castigandam. idemq; etiam mendum in sedit libri octauī de prepar. Euang. Eusebii fini. Ceterum nõ multo antè vox $\alpha\phi\omega\sigma\eta\tau\alpha\iota$ est suspecta. Et mox $\pi\upsilon\upsilon\alpha\varsigma$ $\alpha\upsilon\omicron\iota\gamma\epsilon\iota$. Si legas $\alpha\upsilon\omicron\iota\gamma\epsilon\iota\nu$, & distinctionem quæ est ante $\epsilon\iota\kappa\omicron\varsigma$ $\delta\epsilon\iota\nu$ in coli notam mutatam his ipsis verbis postponas, locū (puto) correxeris. Illa autem η $\mu\iota\chi$ η $\alpha\epsilon\varsigma$ $\alpha\epsilon\varsigma\alpha\varsigma$ omnino sunt vitiosa, & quomodo Turnebus legerit, diuinare non valeo. pro $\omega\omicron\lambda\upsilon\pi\upsilon\sigma\omicron\nu$ quidem non dubito quin legendum sit $\omega\omicron\lambda\upsilon\omega\sigma\omicron\nu$. $\epsilon\sigma\phi\iota\gamma\epsilon\iota$ autem pro $\epsilon\sigma\phi\upsilon\zeta\epsilon$ quod propè abest, neque huc quadrat,

quadrat, reponerem: & mox ἐπέχει, ubi legebatur sensus detrimento ἀπέχει. Quod ad versum Empedoclis attinet, κρόκον νix puto genere feminino vsurpari. Quid si sic?

Βύσφ θ̄ γλαύκοιο κρόκον χαλαμίσγειαι ἀνδ̄θ̄.

547. 15. Exhalent.] *Sensu ducti ἐκφέρεται, & πρῶσι πειν legimus, pro ἐκφέρεται & πρῶσι πειν.*

547. 26. Aliquanto pōst tempore.] *Διὰ χρόνον ἐπιφανομένην, mendosè. Διὰ χρόνον legendum, quod Atticè significat, longo pōst temporis intervallo. & ἐπιφανέμεναι aut aliquid tale structura requirit. in Aeschyli versu αὐτὸ θνητὸν lego. non enim α pro η hic agnosco. ἐν Καρύσφ πείρας, Vena. Turnebus nescio an rectè, & cur. Ipse lego πείρας. Vide ad hūc locum historiam xxxvi. mirabilium Apollonij nostri. ἢ οὐ πάντων. οὐ ἀβύδα, aut ἴσι fuit.*

548. 23. Pulcra si dijs placet.] *πῶ χαλῶ δὴ χαλῶ. Vide tur legisse Turnebus, Διὰ πῶ χαλῶ, &c. & pro ἢ φυσιολόγον, φυσιολογία, nisi subaudias φιλοσοφίαν. nam, quod ex Lucretio, Cicerone, Plutarcho, alijsq̄, notū est, Epicurei freti sua philosophia animos hominum religionis iugo liberabant. Locus est vitiosus. infra τί μαθόντες. malim παθόντες.*

549. 32. Siue tremat victima.] *ἀντε ποιῆται τὸ ἱερέιον. tremat, concutiat: mendum. fieri potest vt sit ποιῆται. Paulo antè ἰτείδων χλασάσεις, constitutiones significat, id est, vacuitatem variarum & turbulentarum affectionum, quas ei Enthusiasmus iniecit. vide infra. εἰ ἐν τοσούτοις. εἰ deest, & pro ἡμῖν, restituē ὑμῖν. infra. ὑποκράνηειδιον, non ἐπικράνηειδιον: Turnebus ex notissimo Herodoti loco, qui est libro primo. Ex quo, & re ipsa apparet pro φύσις legendum βάσις.*

551. 3. Sinopidi rubricæ.] *Σινωπίς, Rubrica sinopica, de qua Plinius & alij, non Σένωπις. Illud autem σιδήρεα δόξαν, palam est falsum, malimq̄, cum Turnebo τεχνίτης aut γεωφύως. nam σιδήρεα plane inculcatū est ab eo quod sequitur. Feci autē has orationes interrogatiuas sicut sunt. Homeri de stomosilo-*

cus est Odyf. 1. 393. Sunt sequenti pagina multa mendosa. Sed connerare coniecturis lectorem nolo. In mea versione liquet, quid legendum suspicatus sim. Secutus est suos vel codices, vel sensus Turnebus. cui me non oppono, sed libertate mihi concessa ut or. & iudicium eruditorum facio.

553. 26. Interpestius & turbulentus.] ἡ ἀρχαίων ἡ ταραχλινῶν. Hec substitue, ut affinisissima mendosis, & à sententia alienissimis istis ἀνέσεων καὶ ταραχλινῶν. atque ita legisse Turnebum apparet. & pro ἐνδον λῶ, quod nihil significat, ἐνδον.

554. 1. Mente captam.] ἔμφορα. Turnebus ἐμφορα se in manuscripto libro ait legisse, quod est mente ab alienata. non iubeo quenquam nostram mutare lectionem, quam tantus vir retinendam iudicasset, sed tamen mihi ἐμφορα huic narrationi videtur magis congruere. sequatur quisq; quod volet.

554. 12. Omnia debilitantur.] ὁφῖ, legitur λῶ. Sed haud dubie rectum est, quod expressi.

IN LIBRVM DE EI APVD

Delphos.

554. 30. Nolo tibi dare.] ἢ βέλονται. nō scribo cōmentarios. Sed quando hodie docti in eo sunt, ut quæ ex Græcis poetis Latini transtulerunt, aut saltē similia eorum ipsi luferunt, exhibeant: horum versiculorum paraphrasin de quinto epigrammatū Martialis libro quasi condiendarum annotationum causa, & fastidij superiore libro concepti amolendi gratia, adscripsi.

Odi dolosas munerum, & malas artes.

Imitantur hamos dona: namq; quis nescit

Auidum vorata decipi scarum musca?

Quoties amico diuiti nihil donat,

O Quintiane, liberalis est pauper.

Illud hic propter rudiores annotare libuit, literã ε à Græcis non modo ε ἤλινδον fuisse appellatam: sed etiam ε̄, quod non tantum hoc in libro occurret, ut ε̄ aliquoties dicatur litera, sed etiam

apud